

Arrest

nr. 309 172 van 2 juli 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat D. DAGYARAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 10 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 29 maart 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 27 juli 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“U werd gehoord op het CGVS op 29 maart 2023 van 08:39 uur tot 12: 36 uur, bijgestaan door een tolk Pashtu. Uw advocaat Meester J. D, loco meester D. D. was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit, bent u Pashtun, soenniet en afkomstig uit het dorp Gul Ghondai, district Zazi/Aryob, provincie Paktia.

Uw vader I. (...) en broer J. (...) verkochten illegaal alcohol. Zij stopten hiermee en traden toe tot de Afghaanse Lokale Politie (ALP). U was 13 à 14 jaar oud en ging nog naar school toen u hun handel overnam. Uw leverancier M. (...) bracht 's avonds alcohol uit Pakistan naar u thuis, waar u alles in kleine flesjes overgoot. Klanten belden u waarna u met hen afsprak in een half gebouwd huis verder in uw dorp, dit meerdere keren per dag. Op een dag werd u om 10 uur 's morgens onderweg naar de markt door 5 gewapende mannen tegengehouden, er werd iets op uw gezicht gezet en u werd meegenomen in een auto. U werd 3 dagen in een kamer vastgehouden, werd geslagen en werd ondervraagd over uw leverancier en klanten. Na tussenkomst van uw familie werd u vrijgelaten onder de voorwaarde dat u geen alcohol meer zou verkopen. U ging hier echter mee verder. Twee tot drie weken later werd u gebeld door uw paternale oom die ze dat de taliban het district en uw dorp overnamen en dat uw vader meegenomen was en J. (...) gedood was. De taliban waren naar uw huis gekomen om naar u te vragen en het huis te doorzoeken. Uw oom zei u om naar het huis van uw zus C. (...) te gaan. U verbleef daar 2 tot 3 dagen, tot uw oom u hielp om het land te verlaten. Twee of drie dagen na de val van uw district in augustus 2021, verliet u Afghanistan. Een maand na de machtsovername verdween uw andere broer O. (...) spoorloos. U kwam aan in België op 9 november 2021 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 10 november 2021, waarbij u verklaarde minderjarig te zijn. Bij terugkeer vreest u gedood te zullen worden door de taliban omdat u hen na een eerste waarschuwing ongehoorzaam was.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten voor: uw taskara (origineel), de taskara van uw vader, een aanvraag voor een rijbewijs van uw broer, de ALP-badges van uw vader en broer (originelen), 2 foto's van u samen met uw vader en broer, twee foto's van uw overleden broer, twee foto's van een anti-alcoholactie door de taliban, een foto van een blik vodka, een stapel loonbrieven van uw werk hier in België (1 brief gekopieerd als voorbeeld).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 29 november 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Gevraagd naar de reden waarom u zich als minderjarige voordeed, zegt u dat u 18 of 19 jaar oud was, maar dat u door vermoeidheid en problemen op de reisweg zei dat u 17 jaar oud was (CGVS, p. 7). Bovendien gaf u voor de Bulgaarse autoriteiten de geboortedatum 24 maart 1997 op, wat zou betekenen dat u ten tijde van uw verzoek 24 jaar oud was. Geconfronteerd hiermee zegt u dat u niet meer weet wat u daar zei (CGVS, p. 7). Hoe dan ook, de vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Voorts kan er nog weinig geloof gehecht worden aan het feit dat uw vader alcohol verkocht en u de zaak van hem overnam. Zo weet u niet hoe of wanneer uw vader begon met de verkoop van alcohol (CGVS, p. 14), op welke manier hij alcohol verkocht (CGVS, p. 18), of hij ooit problemen had door zijn handel (CGVS, p. 19), van waar hij zijn leverancier kende (CGVS, p. 15) noch kon u concreet zegen waar hij alcohol verkocht. U kan slechts heel algemeen zeggen dat hij soms naar Gardez, het provinciecentrum en andere plaatsen ging. Op de vraag waar uw vader alcohol verkocht repliceerde u bovendien dat u niet weet aan wie hij alcohol verkocht (CGVS p. 18). Dit is wel zeer opmerkelijk aangezien u de handel van uw vader overnam en er toch kan verwacht worden dat uw vader zijn klanten zou hebben doorgegeven. Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw motivatie om alcohol te verkopen. Niet alleen was de verkoop van overheidswegen verboden, in uw district gingen de taliban 's avonds rond om mensen te arresteren, waarbij ook veel mensen uit uw buurt meegenomen werden, wat een paar keer per week gebeurde (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom uw

vader toeliet dat u op de leeftijd van ca. 14 jaar een dergelijke riskante onderneming als de verkoop van alcohol liet uitvoeren, zegt u dat de mensen in het dorp arm zijn en dat ze van jongs af aan werken. U verwijst hierbij naar uw broer O. (...) die op zijn tiende als mecaniciens in een garage begon (CGVS, p. 15). Erop gewezen dat dit iets anders dan de illegale praktijk van alcoholverkoop zegt u dat er geen andere opties waren (CGVS, p. 15). Gezien het feit dat uw broer in een garage werkte, uw drie ooms eveneens met auto's bezig waren, de mensen van het dorp als winkelier, kruidenier, mecaniciens en landbouwers werkten (CGVS, p. 11), is het weinig aannemelijk dat er geen andere opties waren. Bovendien, gevraagd of u dan niet samen met O. (...) in de garage kon werken, antwoordt u louter dat u de job "niet leuk" vond (CGVS, p. 22). Uw verklaring dat u uit financiële noodzaak alcohol verkocht en dat er geen andere opties voor u waren wordt hiermee volledig teniet gedaan. Daarenboven kan u niet zeggen hoeveel u in een gemiddelde week verdiende, omdat u het niet telde (CGVS, p. 18). Aangezien u beweerde dat u alcohol verkocht uit puur financiële noodzaak, is dit helemaal niet aannemelijk. Vervolgens legde u merkwaardige verklaringen af over uw klanten. Zo verklaarde u enerzijds dat het geen grote business was, u geen alcohol aan eender wie verkocht en er slechts een beperkt aantal klanten waren, allemaal uit uw dorp of omliggende dorpen (CGVS p. 15). Verder verklaarde u echter dat u niet weet hoeveel klanten u had en dat u wel 2 tot 10 klanten per dag had – wat bezwaarlijk nog als beperkt kan aanzien worden. Bovendien had u rond de feestdagen meer klanten – wat er ergens toch op wijst dat u geen grondige screening deed van uw klanten. Dit is temeer merkwaardig aangezien u zelf verklaarde dat er mensen in uw dorp waren die banden hadden met de taliban (CGVS p. 13). Gelet op het feit dat het gebied onder controle stond van de regering kan er bijgevolg van uitgegaan worden dat de meesten dit poogden geheim te houden. Daarnaast blijkt uit de beschikbare informatie (blauwe map, stuk 3) dat ook in de provincies alcohol voornamelijk in bazaars en hotels verkocht werd, wat de door u beschreven werkwijze nog meer onaannemelijk maakt. De foto's van de anti-alcoholacties waaronder de flessen kunnen eender waar, eender wanneer en door eender wie gemaakt zijn, waardoor er geen link met u vastgesteld kan worden. Hetzelfde geldt voor de foto van het blik vodka. Voorts weet u weinig over te zeggen over de omstandigheden van de foto's, ze zouden na de machtsovernamen gemaakt zijn, maar wanneer weet u niet – niettegenstaande de foto's door uw oom zouden zijn gemaakt (CGVS, p. 18). Ook het feit dat de taliban uw oom zonder meer foto's liet nemen van hun zoekactie is compleet ongeloofwaardig.

Aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan het feit dat u alcohol verkocht, kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban. Wat betreft de ontvoering kan u niet eens bij benadering zeggen hoe lang u onderweg was. Gevraagd of u enkele minuten of enkele uren onderweg was diende u het antwoord schuldig te blijven. U wist ook niet naar waar u werd meegenomen. Het is dan ook des te merkwaardiger dat u wel kon zeggen dat u zich kon inbeelden hoe ver ze u meenamen en dat het niet ver van uw dorp was (CGVS, p. 20). U zei in dit verband verder ook dat, toen ze u vrijlieten ze een plaats toonden en ze zeiden aan uw familie om naar een plaats te gaan waar ze u konden vinden en dat was niet ver van uw huis. Deze verklaringen stroken geenszins met uw andere verklaringen dat ze uw gezicht bedekten, u naar de auto brachten en u afzetten op de plaats waar ze u hadden meegenomen en u daarna te voet naar huis ging. Ook uw verklaringen dat de taliban slechts 's avonds laat opereerden – wat ook de reden was dat uw leverancier probleemloos alcohol aan u kon leveren – de taliban kon immers niet rondgaan in het openbaar en bovendien werden de mensen die door de taliban werden meegenomen 's nachts meegenomen – maar ze u wel 's morgens om 10 uur probleemloos konden meenemen vanop een plaats dicht bij uw woning zijn weinig aannemelijk.

Vervolgens kan er ook geen geloof gehecht worden aan de gebeurtenissen die zich na uw vertrek afgespeeld hebben. U verklaart dat uw broer O. (...) een maand na de machtsovernamen verdween (CGVS, p. 8). U maakte hier echter geen melding van tegenover de DVZ op 7 juni 2022. Geconfronteerd hiermee zegt u dat er enkel gevraagd werd naar de naam en leeftijd van uw broer en dat er niet gevraagd werd naar zijn woonplaats (CGVS, p. 9). Uit de verklaring van de DVZ voor het CGVS (vraag 8) blijkt echter dat hier wel degelijk naar gevraagd werd en dat u verklaarde dat hij nog in uw dorp woonde. Hiernaast mag er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u het feit dat uw broer vermist is, spontaan opnoemt. Voorts verklaart u dat de taliban nog steeds komen vragen naar u, maar weet niet hoe vaak, en hebt hier ook niet naar gevraagd (CGVS, p. 9). Deze taliban zouden van het dorp zijn, maar u kent hun namen niet. Meer nog, niet tegenstaande u verklaarde dat uw oom misschien wel hun namen kent, informeerde u er niet naar. Verder weet u niet wanneer ze voor het eerst kwamen (CGVS, p. 10). Dat u over dergelijke zaken tot op heden geen bijkomende informatie heeft, is zeer merkwaardig. Zo kan opgemerkt worden dat u wekelijks of om de twee weken contact heeft met uw oom in Afghanistan (CGVS, p. 9). Er kan dan ook worden aangenomen dat u wel degelijk in staat bent om zich terdege hierover te informeren.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat aan uw bewering dat uw vader en broer voor de ALP werkten geen geloof enkel kan worden gehecht. Zo kan u niets zeggen over de procedure die ze moesten doorlopen om zich bij de ALP aan te sluiten (CGVS, p. 15). U weet niet wat de rang van uw vader was, wat zijn functie was of wat zijn taken waren (CGVS, p. 22), wat hij in Gardez deed of wie zijn baas was. U kan niets zeggen over een incidenten die hij meemaakte. U verklaart dat hij naar andere provincies ging, maar kan niet zeggen wat hij daar deed (CGVS, p. 23). Over uw broer zegt u dat hij 's nachts het checkpoint bewaakte. Verder weet u te zeggen dat ze soms naar andere plaatsen gingen als er een gevecht was. Over deze gevechten kan u echter niets zeggen, u vermeldt echter zeer algemeen dat er issues waren aan de grens met Pakistan

(CGVS, p. 22), wat iedere inwoner van uw streek had kunnen zeggen. Vervolgens kan u geen enkele anekdote over het werk van uw vader of broer opnoemen (CGVS, p. 23). U verklaart dat uw broer en vader twee keer per maand vrij hadden dan telkens 2 tot 4 dagen thuis waren. Hiernaast had u wekelijks telefonisch contact met uw vader (CGVS, p. 22). Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis heeft over het voorgehouden werk van uw broer en vader en u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun werkzaamheden en alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Daarnaast is het allerminst aannemelijk dat zij hun werk voor niemand verborgen omdat de regering aan de macht was (CGVS, p. 23). U had het immers zelf over de taliban die wekelijks tegenstanders arresteerden.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan het incident waarbij uw broer gedood en uw vader meegenomen werd.

Voor de volledigheid moet er opgemerkt worden dat uw vingerafdrukken in Bulgarije en Oostenrijk werden genomen. Niettegenstaande u uitdrukkelijk ontkende dat u in andere landen een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 13), blijkt uit de gegevens van Eurodac (zie het administratief dossier) dat u dit wel deed. Zelfs al was u niet op de hoogte van het verzoek op zich dan nog mag van een persoon die daadwerkelijk internationale bescherming nodig heeft redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Hierbij kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor hem of haar ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk beschermd te worden. Uw houding waarbij u na het afnemen van uw vingerafdrukken in Bulgarije en Oostenrijk, ervoor kiest om verder te reizen naar België omdat het uw voorkeur geniet (verklaring DVZ voor het CGVS, vraag 28), valt niet te rijmen met het hebben van persoonlijke beschermingsnood onder artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststelling doet eens te meer afbreuk aan het geloof in uw verklaringen aangaande uw vermeende vrees in Afghanistan.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Er moet opgemerkt worden dat documenten slechts bewijswaarde kunnen hebben als ze gepaard gaan met overtuigende en doorleefde verklaringen, wat in uw geval geenszins is gebleken. Bovendien beschikt het CGVS over objectieve informatie (blauwe map, stuk 1) waaruit blijkt dat vervalste documenten door middel van corruptie en fraude zeer makkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan. Hierdoor kan er dan ook weinig waarde gehecht worden aan de authenticiteit van Afghaanse documenten. Uw taskara, waaruit blijkt dat u 15 jaar oud was op 16/11/1395 of 4/2/2017 kan een aanwijzing van uw identiteit zijn, maar wordt in diskrediet gebracht door het feit dat u in Bulgarije verklaarde in 1997 geboren te zijn. Voor de taskara van uw vader, de aanvraag voor het rijbewijs van uw broer en hun badges van de ALP geldt eveneens dat er zeer weinig bewijswaarde aan gehecht kan worden. Voorts legt u twee foto's neer waarop u samen met uw vader en broer te zien zou zijn. Ten eerste is het moeilijk om met zekerheid u, uw broer of uw vader te herkennen. Vervolgens is het feit dat u met deze personen op een foto staat nog geen bewijs dat u verwant bent. Uit de foto's van de overleden persoon blijkt nergens uit dat het om uw broer gaat.

De foto's van de alcohol werden hierboven reeds besproken. Uw loonbrieven uit België houden verder geen verband met uw individuele asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar

anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de

machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in provincie Nangarhar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een

deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie

(zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen. Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: *"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 4 juni 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
2. EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
3. EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
4. EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
5. EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024 ;
6. EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
7. EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
8. EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
9. UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
10. COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.
11. EUAA COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024.

Op 8 juni 2024 maakt verzoeker eveneens aan de Raad een aanvullende nota over, waarbij hij de volgende stukken ter kennis brengt:

- Screenshot van de video waarop te zien is hoe de Taliban zijn broer ontvoeren
- Steunattest van een collega, mevrouw M. (...)
- Steunattest van een collega, mevrouw C. (...)
- Steunattest van een collega, de heer V. (...)
- Steunattest van een collega, de heer N. (...)
- Steunattest van een collega, de heer O. (...)
- Steunattest van een collega, de heer Y. (...)
- Loonbrief
- Foto's waarop verzoeker met alcohol afgebeeld staat

Ter terechtzitting op 12 juni 2024 legt verzoeker een tweede aanvullende nota neer waarbij hij uitgebreid kritiek uit op het gebruik van verouderde landeninfo door de CGVS in verband met de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en de socio-economische situatie waarvan volgens verzoeker de taliban de actor is. Hij gaat ook uitgebreid in op de gepercipieerde verwestering in Afghanistan. Hij citeert uit persartikels, landeninfo en verwijst naar een arrest van de Raad nr. 297 075 van 14 november 2023. Hij legt eveneens een arbeidsovereenkomst voor arbeiders neer, van 27 mei 2024.

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Onderzoek van het beroep

5.1 In een eerste middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft verklaringen of verduidelijkingen bij de door de CGVS opgemerkte ongeloofwaardigheden, vaagheden en zogenaamde onaannemelijkheden. Hij meent dat het CGVS ten onrechte heeft beslist dat hij niet als vluchteling kan worden erkend.

5.2 In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de CGVS in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de internationale en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De vaststellingen en overwegingen waarop de CGVS zich baseert, worden stuk voor stuk in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan.

5.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt voor dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert."

In casu worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de CGVS omdat verzoeker er niet in is geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Blijkens de bestreden beslissing wordt er geen geloof gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven, met name heeft hij het niet aannemelijk gemaakt dat hij individueel wordt geviséerd en/of dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden met de taliban. De motivering van de bestreden beslissing is gesteund op de volgende elementen:

- Verzoeker deed zich bij aankomst in België onterecht voor als minderjarige. Hij verklaarde 17 jaar oud te zijn, terwijl een leeftijdsonderzoek heeft uitgewezen dat verzoeker 21,5 jaar oud is met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dit ondermijnt verzoekers algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

- Verzoekers betoog dat hij de alcoholhandel van zijn vader heeft overgenomen, is ongeloofwaardig. Verzoeker weet niet wanneer zijn vader met de verkoop van alcohol is begonnen; op welke manier hij alcohol verkocht; of hij ooit problemen had omwille van de verkoop van alcohol; hoe hij zijn leverancier kende of waar hij de alcohol verhandelde. Wanneer verzoeker wordt gevraagd aan welke personen zijn vader alcohol verkocht, antwoordt verzoeker dat hij dit niet weet. Het is volgens de CGVS echter ongeloofwaardig dat verzoeker de handel van zijn vader zou hebben overgenomen, zonder te weten wie zijn klanten waren. Er kan immers toch worden verwacht dat verzoeker de klanten van zijn vader zou hebben overgenomen.

- Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn motivatie om alcohol te verkopen. Verzoeker verklaart dat hij de alcoholhandel van zijn vader heeft overgenomen toen hij 13 à 14 jaar was omdat de mensen in het dorp arm zijn en ze daarom al van jongs af aan moeten gaan werken. Hij had naar eigen zeggen geen andere opties. Het CGVS acht dit merkwaardig gezien verzoekers broer als mecanicien in een garage werkte en zijn drie ooms eveneens met auto's bezig waren. Hieromtrent verklaart verzoeker dat hij een dergelijke job niet leuk vindt. Dit is dan ook strijdig met zijn eerdere verklaringen dat het verhandelen van alcohol zijn enige optie was.

- Verzoeker kan niet zeggen hoeveel hij met de handel in alcohol gemiddeld wekelijks verdiende, omdat hij dit niet telde. De CGVS acht dit ongeloofwaardig gezien verzoekers eerdere verklaringen dat hij zich bezighield met de verkoop van alcohol omwille van financiële problemen.

- Verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot zijn klantenbestand. In eerste instantie zegt verzoeker dat het geen grote handel was en dat hij slechts aan een beperkt aantal klanten alcohol verkocht. Nadien verklaart verzoeker echter dat hij niet weet hoeveel klanten hij had en dat hij 2 tot wel 10 klanten per dag had.

- Verzoeker legt foto's neer van anti-alcohol acties die de taliban bij zijn thuis hebben uitgevoerd. De CGVS bemerkt dat deze foto's eender waar, wanneer en door wie kunnen zijn gemaakt. Uit deze foto's blijkt geen link met verzoeker. Verzoeker verklaart nog dat de foto's door zijn oom zijn genomen na de machtsovername door de taliban, doch het is volgens de CGVS compleet ongeloofwaardig dat de taliban zijn oom zonder meer foto's zouden laten nemen van hun zoekactie.

- Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers problemen met de taliban. Wat betreft de ontvoering, kan verzoeker niet vertellen hoe lang hij onderweg was. Het is dan ook merkwaardig dat hij wel weet te vertellen dat hij zich kon inbeelden hoe ver de taliban hem hebben meegenomen en dat het niet ver van zijn dorp was. Verder legt verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot zijn ontvoering. Zo stelt hij in eerste instantie dat de taliban hem blinddoekten, waarna hij verklaart dat ze hem bij zijn vrijlating een plaats toonden en zeiden dat zijn familie hem daar zou kunnen vinden. Later zegt verzoeker weer dat hij na de ontvoering te voet naar huis is gegaan. Ook kan verzoeker niet zeggen welke de namen zijn van de talibanleden die hem hebben bedreigd, terwijl hij verklaarde dat zijn oom misschien wel hun namen kende. Verzoeker kan ook niet vertellen hoe vaak de taliban nog naar hem op zoek zijn geweest of wanneer ze voor het eerst naar zijn huis kwamen.

- De verklaringen van verzoeker betreffende de verdwijning van zijn broer zijn ongeloofwaardig. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelt verzoeker dat zijn broer een maand na de machtsovername door de taliban is verdwenen. Verzoeker maakte hier echter geen melding van tijdens zijn interview bij DVZ, wel integendeel verklaarde dat zijn broer nog in het dorp woonde (vragenlijst, vraag 8).

- De CGVS acht geen geloof aan verzoekers bewering dat zijn vader en zijn broer voor de ALP werkten. Hij kan immers niets vertellen over de procedure die ze moesten doorlopen om zich bij de ALP aan te sluiten, hij

weet niet welke de rang van zijn vader had, wat zijn functie was, wat zijn taken waren, wat hij in Gardez deed, wie zijn baas was of welke specifieke incidenten zich hebben voorgedaan.

De Raad stelt na kennisname van de elementen in het dossier vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het uiten van persoonlijke vergoelijkingsen, het herhalen en verduidelijken van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door verweerder en het feit dat hij zou lijden aan een ernstige depressie en zijn angst nog steeds actueel is. Dit kan – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker het niet eens is met de motieven inzake de alcoholhandel, kan het volgende worden opgemerkt. De CGVS acht dit relaas ongeloofwaardig omdat verzoeker slechts zeer weinig informatie kan verschaffen omtrent zijn klantenbestand en de winst die hij met zijn handel genereerde. Ook acht de CGVS de houding van verzoekers vader in deze ongeloofwaardig. Verzoeker brengt hiertegen in dat hij in eerste instantie de intentie had om te stoppen met het verkopen van alcohol nadat hij door de taliban werd gevisieerd. Echter werd hij bedreigd door zijn vaste klanten, waardoor hij de handel is blijven verderzetten. Daarom zou hij ook geen job als mecanicien hebben gezocht. Verzoeker belicht tevens dat hij 'aanzienlijke informatie' heeft verstrekt over zijn alcoholhandel: hij heeft namen genoemd van zijn vaste klanten; verteld welke winstmarges hij genereerde; uitgelegd hoe de alcohol bij zijn thuis werd voorbereid en nadien verkocht. Er moet volgens verzoeker rekening worden gehouden met zijn jonge leeftijd en de formele relatie tussen Afghaanse ouders en kinderen, waardoor van hem niet kan worden verwacht volledig op de hoogte te zijn van alle details.

De Raad kan slechts vaststellen dat deze verklaringen de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en ongeloofwaardigheden niet verschonen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt dat verzoeker werd gevraagd wanneer zijn vader en zijn broer oorspronkelijk met de alcoholhandel zijn begonnen maar dat verzoeker het antwoord op deze vraag niet weet en dat hij evenmin weet wanneer zijn vader en zijn broer met de handel zijn gestopt (CGVS, p. 14). Aan verzoeker wordt ook gevraagd waar en hoe de alcohol die hij verkocht, wordt geproduceerd. Verzoeker antwoordt hierop in louter algemene bewoordingen dat de alcohol in Pakistan wordt gemaakt en naar Afghanistan wordt gebracht, maar hij weet niet hoe het werd gemaakt of hoe sterk de alcohol is (CGVS p. 15). Verzoeker kan slechts vertellen dat de alcohol door een persoon genaamd Mahmood die in K. woont, werd geleverd en dat hij er bij zijn thuis zelf nog water aan toevoegde en in kleine flesjes verdeelde, doch verzoeker weet niet hoe zijn vader initieel in contact is gekomen met Mahmood of hoe Mahmood zelf aan de alcohol kwam (CGVS p. 15). Wat de winstmarges betreft, kan verzoeker alleen vertellen dat hij een fles alcohol kocht voor 1500 Afghani, deze daarna in kleine flesjes verdeelde en elk flesje voor 700 Afghani weer verkocht (CGVS p.16). Dit is bovendien tegenstrijdig met zijn verklaring iets verderop in het gehoor, waar verzoeker stelt dat hij aan Mahmood 1100 Afghani moest betalen, waarna hij de alcohol weer kon verkopen voor 1300 Afghani (CGVS p. 17). Wanneer verzoeker uitdrukkelijk wordt gevraagd hoeveel hij per week verdiende, antwoordt verzoeker dat dit "*moeilijk te zeggen*" is. Hij stelt dat hij met een fles '96' soms 500 tot 600 Afghani kon verdienen maar andere keren maar 200 Afghani per fles kon krijgen. Nogmaals dezelfde vraag gesteld, antwoordt verzoeker dan weer "*ik telde het niet*". Zoals verweerder terecht opmerkt, is dit niet te verzoenen met zijn eerdere verklaringen dat hij uit financiële noodzaak de alcoholhandel van zijn vader heeft overgenomen. Van iemand die met financiële moeilijkheden kampt, kan weldegelijk worden verwacht dat hij het overzicht behoudt over hoeveel inkomsten hij beschikt. Samen met verweerder moet de Raad ook vaststellen dat het erg merkwaardig is dat verzoeker niet meer weet hoeveel klanten hij had. Hij kan alleen zeggen dat er dagelijks 2 tot 10 klanten langskwamen en dat twee van zijn klanten Ihsan en Mirwais heetten (CGVS p. 16). Er dient te worden geconcludeerd dat waar verzoeker de Raad tevergeefs ervan tracht te overtuigen dat hij weldegelijk 'aanzienlijke' informatie heeft verschaft over zijn alcoholhandel, hij hierin niet kan worden gevolgd. Zoals correct in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, blijkt dat verzoeker zeer weinig concrete informatie kan verschaffen omtrent zijn werkzaamheden in Afghanistan. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, gezien op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure. De verzoeker om internationale bescherming draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd

communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas. De formele relatie tussen verzoeker en zijn vader en zijn jeugdige leeftijd zijn geen bevredigende verklaring voor het feit dat verzoeker over één van de meest cruciale elementen van zijn asielrelaas slechts selectieve, algemene en niet-gedetailleerde informatie kan verschaffen.

Hetzelfde geldt voor verzoekers betoog dat hij geen verdere informatie over zijn vaders job bij de ALP kan verstrekken aangezien hij nooit vragen stelde aan zijn vader. Dit verantwoordt niet waarom verzoeker er niet in slaagt concrete en gedetailleerde informatie te verschaffen over zijn vaders job bij de ALP, reden waarom verzoeker de alcoholhandel van zijn vader heeft overgenomen en waarom hij later gevisieerd werd door de taliban. Er kan op z'n minst worden verwacht dat verzoeker een zekere basiskennis heeft over de job van zijn vader. Dat verzoeker niets kan vertellen over de functie die zijn vader uitoefende, wat zijn taken waren of wie zijn baas was (CGVS, p. 23), doet weldegelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verhaal.

Waar verzoeker bij aanvullende nota nog een aantal foto's overmaakt waaruit zou moeten blijken dat hij regelmatig alcohol drinkt, en hij tijdens de terechtzitting verklaart dat hij ook in Afghanistan al alcohol dronk, dient de Raad vast te stellen dat de voorgelegde foto's op zich nietszeggend zijn. Ten eerste kan uit de foto's worden afgeleid dat deze allemaal op hetzelfde moment zijn genomen, waardoor dus niet wordt bewezen dat verzoeker 'regelmatic' alcohol drinkt. De foto's hebben immers betrekking op één zelfde moment. Daarnaast wordt verzoeker inderdaad afgebeeld met enkele flessen (vermoedelijk) alcohol en een glas in de hand, doch hieruit blijkt niet dat verzoeker effectief op regelmatige basis alcoholische dranken consumeert. Zijn betoog dat hij reeds in Afghanistan alcohol dronk, wordt niet ondersteund door enig bewijsmateriaal.

Vervolgens benadrukt verzoeker dat hij ernstige trauma's heeft opgelopen en lijdt aan een posttraumatische stressstoornis (PTSS), waardoor hij de details van de traumatische gebeurtenissen in Afghanistan is vergeten. Hij volhardt echter dat, ondanks zijn vage verklaringen, het wel waar is dat hij door de taliban werd ontvoerd. Hij voegt hieraan toe dat het 'algemeen bekend' is dat de taliban vooral 's avonds mensen ontvoert. Daarom probeerde hij om 's avonds niet meer buiten te komen, waardoor de taliban enkel een kans hadden om hem overdag te ontvoeren. Dit wil volgens verzoeker nog niet zeggen dat zijn relaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voornamelijk beperkt tot het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing waarbij hij zich tracht te verschuilen achter zijn PTSS, doch in zijn geheel nalaat om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas te herstellen. Zo heeft verzoeker tijdens zijn interview bij DVZ, noch tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS melding gemaakt van een PTSS. Er werd verzoeker uitdrukkelijk gevraagd naar zijn gezondheidstoestand, waarop hij antwoordde dat deze 'goed' is (AD, Verklaring DVZ, punt 29, d.d. 7 juni 2022). Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker geen bijzondere procedurele noden kenbaar heeft gemaakt (AD, Beoordeling bijzondere procedurele noden, d.d. 7 juni 2022). Tijdens het persoonlijk onderhoud maakte verzoeker op geen enkel moment gewag van geheugen- of concentratieproblemen en niets wijst erop dat de psychologische toestand van verzoeker tijdens het gehoor dermate verstoord was dat hij niet in staat mocht worden geacht om correcte en volledige verklaringen af te leggen over de feiten en gebeurtenissen waarop hij zich beroept in het kader van zijn beschermingsverzoek. Voorts merkt de Raad nog op dat verzoeker geen enkel medisch of psychologisch attest neerlegt dat zijn vermeende PTSS kan onderschrijven en waaruit zou blijken dat van verzoeker geen consistente en coherente verklaringen mogen worden verwacht. Tenslotte moet worden opgemerkt dat verzoeker, door louter te stellen dat de taliban vooral 's nachts opereren maar hem uitzonderlijk toch tijdens de dag hebben ontvoerd omdat dat hun enige kans was, er niet in slaagt de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar verzoeker vervolgens de ingewikkelde administratieve procedures in België de schuld geeft van het feit dat hij niet uit eigen initiatief heeft vermeld dat zijn broer vermist is, kan zijn betoog weinig ernstig worden geacht. Het zou volgens hem niet realistisch zijn om van hem te verwachten dat hij uit eigen beweging aan DVZ zou hebben gemeld dat zijn broer vermist is. Hij zou niet op de hoogte zijn geweest van de verplichting om dergelijke informatie te geven. Een dergelijk algemeen betoog kan echter uiteraard niet verklaren waarom verzoeker tijdens zijn interview bij DVZ heeft verteld dat zijn broer nog in hun dorp woonde. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk werd bevraagd over zijn broers en zussen. Verzoeker verklaarde toen dat hij één zus en twee broers heeft, waarvan één broer is overleden. Over de broer waarvan verzoeker later verklaart te zijn ontvoerd door de taliban, zegt verzoeker dat hij nog steeds in hun geboortedorp woont. Aangezien verzoeker wel spontaan vermeldde dat één van zijn broers is overleden, mag terdege worden verwacht dat hij eveneens zou vermelden dat zijn andere broer is vermist. Immers vertelde verzoeker dit ook uit eigen beweging tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS, p. 8). De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers verklaringen over zijn broer bij DVZ strijdig zijn met zijn latere verklaringen hieromtrent bij het CGVS. Hiernaar gevraagd antwoordt verzoeker eerst "*in die tijd was hij niet vermist*" (CGVS, p. 8). Hiermee lijkt verzoeker te willen aangeven dat zijn broer ten tijde van zijn interview bij DVZ nog niet vermist was. Wanneer verzoeker dan opnieuw wordt geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen, zegt hij iets helemaal anders. Er wordt aan verzoeker meegedeeld dat hij initieel heeft verklaard

dat zijn broer één maand na de machtsovername door de taliban werd ontvoerd, en dat zijn interview bij DVZ in juni 2022 dus bijna één jaar na die datum heeft plaatsgevonden. Plots verklaart verzoeker dan dat er enkel werd gevraagd naar de naam en leeftijd van zijn broer en hij niet werd bevraagd over zijn woonplaats. Daarom zou hij niet hebben vermeld dat zijn broer vermist is (CGVS p. 9). Uit het voorgaande blijkt dat deze verklaringen echter niet stroken met de stukken van het administratief dossier. Het kan verweerder dan ook niet verweten worden met dergelijke cruciale tegenstrijdigheden rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat hij steeds zijn volledige medewerking heeft verleend bij het verstrekken van alle relevante informatie over de taliban en dat hij in eer en geweten zou hebben geantwoord op de gestelde vragen.

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota van 8 juni 2024 nog enkele *screenshots* van een video waarop te zien zou zijn dat zijn broer door de taliban wordt ontvoerd. Het gaat echter om zeer vage en onduidelijke beelden, waarop geenszins de broer van verzoeker duidelijk kan worden geïdentificeerd. Ook verschaft verzoeker geen verdere informatie over deze beelden, waardoor niet duidelijk is hoe verzoeker aan de *screenshots* komt, van wanneer deze dateren, wie de video heeft gemaakt of waarom verzoeker deze stukken niet kon tonen tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming door de CGVS. Hoe dan ook tonen deze ongedateerde *screenshots* niet aan dat verzoekers broer daadwerkelijk door de taliban werd ontvoerd.

Tenslotte bekritiseert verzoeker nog het motief dat zijn vingerafdrukken werden afgenomen in Bulgarije en Oostenrijk, doch dat hij er toch voor koos om door te reizen naar België. Verzoeker betoogt dat het onredelijk is van hem te verwachten dat hij op de hoogte was van de specifieke wettelijke bepalingen die de doorreis van Bulgarije en Oostenrijk naar België afkeuren. Het enkele feit dat er in Afghanistan makkelijk vervalste documenten kunnen worden bekomen, betekent niet dat hij ook effectief vervalste documenten heeft gebruikt. Dat er voor hem in Bulgarije een oudere leeftijd werd geregistreerd, is volgens verzoeker te wijten aan de Bulgaarse autoriteiten zelf die dit bewust hebben gedaan om te voorkomen dat minderjarigen het land binnenkomen en daardoor meer rechten krijgen dan internationale beschermingszoekers.

Dat verzoeker logischerwijs niet op de hoogte is van het Europees wettelijk kader waarbinnen verzoeken om internationale bescherming worden geregeld, neemt niet weg dat van een verzoeker om internationale bescherming inderdaad mag worden verwacht dat hij na aankomst in een veilig land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van internationale bescherming. Zoals verweerder dan ook correct opmerkt, valt het feit dat verzoeker voorafgaand aan zijn verzoek om internationale bescherming in België nog in twee andere Europese lidstaten een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, niet te rijmen met zijn voorgehouden vrees voor vervolging. Dat verzoeker Oostenrijk en Bulgarije al verliet zonder de uitkomst van zijn verzoek om internationale bescherming af te wachten, doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van zijn vertrek en de ingeroepen vrees voor vervolging. Met zijn betoog toont verzoeker ook niet aan dat hij bij zijn verzoek om internationale bescherming in Bulgarije zijn werkelijke leeftijd heeft vermeld, doch dat de Bulgaarse autoriteiten wetens en willens een oudere leeftijd hebben geregistreerd met de bedoeling om hem “meer rechten” te ontfangen.

Wat het gebruik van vervalste documenten betreft, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt: *“Er moet opgemerkt worden dat documenten slechts bewijswaarde kunnen hebben als ze gepaard gaan met overtuigende en doorleefde verklaringen, wat in uw geval geenszins is gebleken. Bovendien beschikt het CGVS over objectieve informatie (blauwe map, stuk 1) waaruit blijkt dat vervalste documenten door middel van corruptie en fraude zeer makkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan. Hierdoor kan er dan ook weinig waarde gehecht worden aan de authenticiteit van Afghaanse documenten. Uw taskara, waaruit blijkt dat u 15 jaar oud was op 16/11/1395 of 4/2/2017 kan een aanwijzing van uw identiteit zijn, maar wordt in diskrediet gebracht door het feit dat u in Bulgarije verklaarde in 1997 geboren te zijn. Voor de taskara van uw vader, de aanvraag voor het rijbewijs van uw broer en hun badges van de ALP geldt eveneens dat er zeer weinig bewijswaarde aan gehecht kan worden. Voorts legt u twee foto's neer waarop u samen met uw vader en broer te zien zou zijn. Ten eerste is het moeilijk om met zekerheid u, uw broer of uw vader te herkennen. Vervolgens is het feit dat u met deze personen op een foto staat nog geen bewijs dat u verwant bent. Uit de foto's van de overleden persoon blijkt nergens uit dat het om uw broer gaat”*. Door enkel te stellen dat niet op automatische wijze kan worden afgeleid dat verzoeker ook effectief vervalste documenten heeft voorgelegd, wordt geen afbreuk gedaan aan de concrete en redelijke motivering van de bestreden beslissing.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker zijn vluchtmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt en het bijgevolg niet is vastgesteld dat hij Afghanistan zou hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Verzoeker verwijst voorts naar algemeen psychologisch onderzoek inzake inconsistente verklaringen over een bepaalde gebeurtenis en de potentiële weerslag op de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Dit onderzoek heeft echter geen betrekking op verzoekers persoon of op zijn verklaringen zoals afgelegd in het kader van onderhavige procedure. Waar verzoeker aanvoert dat hij lijdt aan een ernstige depressie en angst, legt hij geen enkel medisch attest voor dat zijn bewering staakt. De Raad benadrukt dat zijn psychologische toestand geen afdoende verklaring biedt voor zijn onwetendheid met betrekking tot het belangrijkste vluchtmotief. Verzoeker maakte er tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen enkele melding van dat zijn mentale gezondheidsproblemen hem op het moment van dit interview op enigerlei wijze parten zouden spelen. Hetzelfde geldt voor waar hem op het einde van het interview werd gevraagd of hij nog iets toe te voegen heeft, waarbij hij zijn mentale gezondheidsproblemen niet vernoemt. Er wordt niet uiteengezet welke informatie verzoeker niet, onvolledig of verkeerd heeft meegedeeld ten gevolge van zijn psychische toestand. Ook ter terechtzitting maakt verzoeker geen melding van mentale gezondheidsproblemen.

Verzoeker wijst nog op een aantal risicogroepen en stelt dat het aldus duidelijk is dat hij *in casu* nood heeft aan internationale bescherming, doch hij laat na te concretiseren tot welke risicogroep hij zou behoren. Met een dergelijk summier en algemeen betoog slaagt hij er niet in de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij is verwesterd. Hij stelt dat hij Afghanistan in 2021 heeft verlaten en in België aankwam op 9 november 2021. Hij vreest om in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, als “afvallige”, “niet-gelovige” of “geen goede moslim” te worden beschouwd, omdat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt, zich anders is beginnen gedragen en kleden en naar “Westerse muziek” luistert. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar bronnen van de UNHCR, Nansen, Country of Origin Information Report van januari 2022 van EASO en OSAR waaruit blijkt dat “Europeanisatie of verwestering” in geval van terugkeer naar Afghanistan een bijkomend risico op vervolging met zich meebrengt. Ter terechtzitting benadrukt de advocaat van verzoeker dat hij voltijds werkt en dat hij zich niet meer kan aanpassen aan de strenge taliban-regels.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” van mei 2024 wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, bijtreden (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verwerende partij van 3 juni 2024 doet niet anders besluiten.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder merkt verweerder op dat uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan evenmin blijkt dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zullen viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker brengt zelf, zo stelt verweerder nog, geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen.

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geviséerd en vervolgd. Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa en algemene landeninformatie dienaangaande, slaagt verzoeker er niet in de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker maakt zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. Verzoeker voert aan dat hij zich anders kleedt en gedraagt en naar “Westerse muziek” luistert en vervolging vreest in geval van terugkeer. Deze beweringen van verzoeker worden echter door geen enkel concreet gegeven ondersteund. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar een verblijf in Europa om als “verwesterd” gepercipieerd te worden bij terugkeer naar Afghanistan. Door te verwijzen naar zijn verblijf en het feit dat hij hier werkt, toont verzoeker niet aan dat hij hier dermate geïntegreerd is en op een westerse manier denkt dat het voor hem onmogelijk is om opnieuw op een Afghaanse manier te denken. Verder maakt hij hiermee evenmin aannemelijk dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen of dat hij uiterlijke kenmerken zou hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen. Verder stelt de Raad vast dat is gebleken dat hij geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Gelet op de voormelde analyse op basis van de beschikbare landeninformatie volstaat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, evenmin. In de mate dat verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, gaat hij eraan voorbij dat deze geen precedentwerking heeft en dat elk verzoek om internationale bescherming bovendien op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld. Verzoeker maakt op generlei wijze concreet aannemelijk dat hij om die reden vervolgd zal worden. Deze aangevoerde vrees voor vervolging - of reëel risico op ernstige schade - dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, *quod certe non*. Bijkomend wordt vastgesteld dat verzoeker ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan als vierentwintigjarige man reeds gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in Afghanistan en heeft nog steeds contact met zijn familieleden die in Afghanistan zijn gebleven (CGVS, p. 9). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's van 8 en 12 juni 2024 niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uitvoerig betoog aangaande het voordeel van de twijfel is aldus niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5.4 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In zijn tweede middelonderdeel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

Verzoeker klaagt in zijn aanvullende nota die hij ter terechtzitting heeft neergelegd een gebrek aan actuele informatie over de situatie in Afghanistan aan. De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij aanvullende nota van 3 juni 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota van 12 juni 2024 dat verweerder gebruik heeft gemaakt van volgende verouderde rapporten: *EUAA Afghanistan-COI focus*, december 2023, *UNAMA*, december 2023 en *CEDOCA COI Focus Afghanistan, Migratie Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023 en betoogt dat de analyse van de situatie in Afghanistan niet langer actueel is. In weerwil van verzoekers betoog heeft verweerder bij aanvullende nota van 3 juni 2024 onder meer volgende rapporten toegevoegd aan het dossier: *EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024 ; UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023; EUAA “COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024*. Deze rapporten worden bovendien in de aanvullende nota van het CGVS uitgebreid geanalyseerd en besproken. Verweerder heeft aldus weldegelijk rekening gehouden met de actuele veiligheidssituatie en de actuele socio-economische situatie in Afghanistan.

Verzoekers verwijzing naar 's Raads arrest van 14 november 2023 is niet dienstig, nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013 nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verder merkt de Raad op dat hij er zich bewust van is dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt aldus dat er weldegelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Verzoeker zet uiteen dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend indien de onmenselijke en vernederende behandeling, waarvan sprake in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, wordt veroorzaakt door het optreden van een actor. Hij verduidelijkt dat de humanitaire crisis, die wordt veruitwendigd door een hongersnood die het leven van vele mensen bedreigt, duidelijk het gevolg is van het optreden van actoren. Hij stelt dat de machtsovername van de taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, ertoe hebben geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op voedselgebied.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Waar verzoeker nog verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (*cf.* RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679).

Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu, gelet ook op de actualisatie van de landeninformatie door verweerder bij zijn aanvullende nota van 3 juni 2024, voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in

Afghanistan. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker verwijst naar rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de CGVS in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt, moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Paktia. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Paktia geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet verhogen. Waar verzoeker ook hier verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 kan opnieuw worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, gelet ook op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij haar aanvullende nota van 3 juni 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN